

Hồi 34**Thẩm Thành Thông**

Thủy Điệp đưa Thiệu Quân đến gia địa thất tọa lạc ngay dưới nền của tòa biệt lâu.

Thiệu Quân nhìn nàng nói:

- Tại hạ có cảm tưởng chỗ nào trong Đông Xưởng cũng có thiên la địa võng và tội nhân.

Thủy Điệp nhìn chàng, mỉm cười nói:

- Đây là vùng đất của quý mà.

Thiệu Quân cau mày:

- Cô nương không sợ lời nói này đến tai Lục đại nhân à?

Thủy Điệp nhìn Thiệu Quân mỉm cười. Nàng ôn nhu nói:

- Lục đại nhân rất thích lời nói của Thủy Điệp, đâu phải vùng đất nào trên thế gian này cũng đều trở thành vùng đất quý đâu. Hàn công tử không cần phải lo lắng, sợ Lục đại nhân nghe được câu nói đó. Mà hãy nghĩ tới bản thân mình. Ở trong vùng đất của quý chỉ có theo Lục đại nhân mới là người thôi. Bằng như phản bội lại Lục đại nhân thì Hàn công tử cũng chỉ là một con quỳ đội lốt người.

- Tại hạ nghe lời chỉ giáo của Thủy Điệp cô nương.

Thiệu Quân nói rồi giả lả cười với nàng. Nàng cũng đáp lại Thiệu Quân cũng bằng nụ cười thật gian trá. Thiệu Quân buột miệng hỏi khi tiếp nhận nụ cười của Thủy Điệp:

- Tại hạ mạo phạm hỏi Thủy Điệp cô nương. Nếu như Thiệu Quân biến thành một con quỳ đội lốt người trong vùng đất của quý thì còn mối quan hệ với cô nương không?

Nàng lắc đầu:

- Tất nhiên là không rồi.

Nàng vừa dứt câu, Thiệu Quân đưa tay có sợi dây kim thừng nối liền với tay nàng:

- Chẳng biết lúc đó sợi dây kim thừng này sẽ được cô nương tháo ra như thế nào? Cô nương sẽ dùng đao chặt đứt nó, hay mở khóa cho tại hạ?

Thủy Điệp lắc đầu:

- Chẳng có thứ binh khí nào chặt đứt sợi dây kim thừng cả... Muốn cởi nó ra thì chỉ Lục đại nhân mới gỡ được mà thôi. Hàn công tử tin không?

Thiếu Quân cau mày.

- Sợi kim thừng mỏng manh như thế này, thế mà đao kiếm chặt không đứt nghe cũng lạ tai lắm.

- Nói như vậy ý của Hàn công tử không tin vào lời nói của Thủy Điệp. Để Thủy Điệp chứng minh cho công tử thấy vậy.

Nàng và Thiếu Quân bước vào một gian mật thất với những dụng cụ tra tấn gắn trên vách. Lấy một thanh đại đao, Thủy Điệp để sợi kim thừng lên chiếc để để rèn binh khí. Nàng nhìn lại Thiếu Quân:

- Công tử để ý nhé.

Nàng nói rồi vung thẳng tay đao chém sả xuống mặt để có sợi kim thừng vắt ngang.

Chát...

Âm thanh khô khốc đập vào thính nhĩ Thiếu Quân cùng với những bông hoa lửa li ti phát ra. Thủy Điệp rút ngọn khoai đao lại. Sợi kim thừng chẳng có vết tích gì trong khi lưỡi đao thì bị mẻ hẳn một miếng to bằng đốt ngón tay.

Thiếu Quân chau mày:

- Tại hạ chưa từng thấy một thứ báu vật nào quý như sợi kim thừng này.

- Hàn công tử tưởng sợi kim thừng đây được đúc bằng sắt ư...

Thủy Điệp lắc đầu:

- Không như công tử nghĩ đâu. Nó được bện ra bằng một thứ tơ nhện ngàn năm đó.

Thiếu Quân tò mò hỏi nàng:

- Thứ tơ nhện quý như thế này, Lục đại nhân sao lại không đan thành một tấm áo hộ thân, lại đi bện kim thừng để Thủy Điệp cô nương xích tại hạ cùng với cô nương. Có phí lắm không?

Nghe chàng nói câu này, chẳng biết Thủy Điệp nghĩ gì nhưng đôi lưỡng quyền bất giác ửng hồng e thẹn. Nàng miễn cưỡng đáp lời Thiếu Quân:

- Hàn công tử muốn biết thì đi hỏi Lục đại nhân.

- Lục đại nhân thì tại hạ chẳng dám hỏi rồi, nhưng tại hạ có thể đoán biết ra hành động của Thủy Điệp cô nương khi tự trói mình vào với tại hạ.

- Thủy Điệp có chức nghiệp giám sát công tử...

Thiếu Quân nhú mày:

- Thế còn tấm kim bài mà Lục đại nhân giao cho tại hạ thì sao? Tại hạ có tấm kim bài của Lục đại nhân, ai thấy tấm kim bài cũng như thấy người. Vậy tại hạ là chủ nhân cô nương hay cô nương là chủ nhân của tại hạ?

Thủy Điệp ôn nhu nói:

- Tất nhiên công tử là chủ nhân của Thủy Điệp.

- Không thể nào tin được.

- Công tử nói vậy có ý gì?

- Ý của tại hạ là chẳng lẽ nô nữ lại giám sát chủ nhân sao?

- Thủy Điệp chỉ có một chức phận là chiếc bóng bên cạnh Hàn công tử thôi.

- Lục đại nhân lệnh cho cô nương như vậy?

Nàng thản nhiên gật đầu.

Thiếu Quân buông tiếng thở dài:

- Xem ra Lục đại nhân cũng chưa có mấy tin vào Hàn Thiếu Quân này. Tại hạ hỏi thật cô nương nhé. Nhỡ như tại hạ muốn làm việc riêng của mình, cô nương cũng là chiếc bóng bên cạnh Thiếu Quân?

- Sợ kim thùng có đủ khoảng cách để Hàn công tử làm việc riêng của mình.

Thiếu Quân nhướng cao đôi chân mày lưới kiếm. Chàng ôn nhu hỏi tiếp:

- Thủy Điệp cô nương không thẹn sao?

- Đã là chiếc bóng thì đâu có biết thẹn là gì.

Thiếu Quân gật đầu:

- Thủy Diệp cô nương nói rất chí lý. Làm chiếc bóng không biết thẹn, nhưng thà làm chiếc bóng còn hơn trở thành một con quỷ đội lốt người bị giam trong những lồng sắt ở huyết trường. Tại hạ nói đúng chứ?

- Đã bị giam trong những chiếc cũi sắt tại huyết trường thì chẳng là người nữa.
- Thiếu Quân thấy họ cũng là những con người.
- Những con người nhưng chẳng là con người.

Thiếu Quân nhún vai:

- Tại hạ không muốn trở thành những con người như vậy.
- Hàn công tử phải giữ lời với Lục đại nhân.
- Tại hạ sẽ làm hết sức mình. May mắn tại hạ được xích với Thủy Diệp cô nương. Xích với một giai nhân tuyệt sắc như Thủy Diệp cô nương tại hạ thích hơn là bị xích với một gã nha sai nào đó của Đông Xưởng.

Nàng mỉm cười:

- Thủy Diệp tưởng đâu Hàn công tử không thích gần với Thủy Diệp chứ.
- Thế thì tốt quá rồi, còn gì nữa chứ. Tại hạ chỉ sợ mối quan hệ này càng lúc càng trở nên gần bó, mà đến lúc nào đó thì cả tại hạ và cô nương chẳng ai muốn dứt rời ra nữa đó.

Nàng bật cười với vẻ thích thú khi nghe lời nói này của Thiếu Quân.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Thủy Diệp ấn vào khối đá trên vách đá mật thất. Một vòm cửa bí mật mở ra. Nàng và Thiếu Quân bước ra vòm cửa bí mật đó.

Thủy Diệp nói:

- Đây là gian phòng để Thấm Thành Thông lão quý tiếp Lục đại nhân.

Nàng mở tiếp một vòm cửa thứ hai rồi nói:

- Thấm lão quý... Có người đến thăm lão đây.

Từ sau vòm cửa một lão già gầy còm bị chặt đứt hai chân, đi bằng hai tay, nói đi không đúng mà có lẽ nói lết thì đúng hơn.

Thấm Thành Thông với mái tóc bạc trắng, nhưng chòm râu thì đen mượt, đôi mắt sâu hoắm, da mặt nhăn nheo, định nhìn Thiếu Quân.

Thiếu Quân ôm quyền xá rồi nói:

- Văn bói Hàn Thiếu Quân nghe theo chỉ ngôn của Kha Giả Đạt Ma Pháp Cực đến tham kiến tiền bói.

Thẩm Thành Thông nhìn Thiếu Quân từ đầu xuống chân. Lão buông tiếng thở dài, xua tay ra dấu bảo chàng và Thủy Điệp quay trở ra.

Thiếu Quân ôm quyền nói tiếp:

- Văn bói có ý đến đây để vấn an tiền bói và hỏi về báu vật Sát Tử lệnh của Thiên Ma tôn giả. Văn bói rất mong có được Sát Tử lệnh của Thiên Ma tôn giả để đối phó với Thông Thiên giáo chủ... Rất mong tiền bói chỉ giáo.

Thẩm Thành Thông lại khoát tay như thể muốn nói với chàng lão không hề nghe và cũng chẳng có gì để nói với chàng cả.

Thiếu Quân nhìn lại Thủy Điệp:

- Thủy Điệp cô nương... Sao Thẩm Thành Thông tiền bói chẳng nói gì vậy?

- Nếu lão mở miệng nói thì Lục đại nhân đâu cần đến công tử.

Thiếu Quân cau mày:

- Đúng rồi... Đáng ra khi gặp tại hạ thì Thẩm tiền bói sẽ nói ngay bí mật về Sát Tử lệnh võ lâm... Nhưng sao Thẩm tiền bói lại chỉ khoát tay mà chẳng nói gì cả?

Thiếu Quân nheo mày rồi nhìn lại Thẩm Thành Thông. Chàng ôm quyền ôn nhu nói:

- Thẩm tiền bói, tại hạ là Hàn Thiếu Quân, được Kha Giả Đạt Ma Pháp Cực chỉ đến tham kiến lão tiền bói về bí mật Sát Tử lệnh của Thiên Ma tôn giả... Chắc hẳn tiền bói sẽ nói cho văn bói biết, nhưng có phải Thẩm tiền bói không muốn Thủy Điệp cô nương nghe phải không?

Thẩm Thành Thông lại khoát tay như đuổi ruồi mà tuyệt nhiên không trả lời chàng.

Thiếu Quân thở hắt ra một tiếng.

Chàng nhìn lại Thủy Điệp:

- Thủy Điệp cô nương... Làm sao bây giờ?

Thủy Điệp nhìn Thiếu Quân, nàng thản nhiên nói:

- Lục đại nhân trọng thị Hàn công tử bởi vì nghĩ Hàn công tử có thể buộc Thẩm lão quý trả lời. Nếu như Hàn công tử không bắt lão ta nói ra bí mật của Sát Tử lệnh của Thiên Ma tôn giả...

Nàng mỉm cười, nghiêm giọng nói:

- Ngay ngày mai Hàn công tử sẽ nhập vào huyết trường Đông Xưởng.

Thiếu Quân nhướng đôi chân mày nhìn nàng:

- Tại hạ sẽ giống như những con người bị nhốt trong cũi sắt ở huyết trường?

- Không sai.

Thiếu Quân nhìn lại Thẩm Thành Thông:

- Thẩm tiền bối nghe Thủy Điệp cô nương nói chứ? Nếu như tiền bối khư khư giữ bí mật Sát Tử lệnh, Thiếu Quân xem như chết chắc trong Đông Xưởng rồi.

Mặc cho chàng nói, Thẩm Thành Thông vẫn giữ thái độ im lặng, dửng dưng chẳng màng đến chàng và Thủy Điệp.

Thiếu Quân buông tiếng thở dài. Chàng nhìn lại Thủy Điệp:

- Tại hạ hiểu ra những cái khoát tay của Thẩm tiền bối. Thẩm tiền bối sẽ nói tất cả bí mật Sát Tử lệnh cho Thiếu Quân biết, nhưng chỉ vì sự có mặt của Thủy Điệp cô nương nên Thẩm tiền bối không nói gì cả.

Thiếu Quân nhìn Thẩm Thành Thông:

- Thẩm tiền bối... Văn bối nói đúng chứ?

Thẩm Thành Thông chẳng màng đến lời nói của chàng. Lão ngồi thừ dưới đất lấy mắt nhìn Thiếu Quân. Ánh mắt của lão phảng phất nổi ử dột và lạnh lùng cương quyết.

Thiếu Quân nhìn lại Thủy Điệp.

Thiếu Quân giả lá nói:

- E rằng Thủy Điệp cô nương phải thông cảm cho Thiếu Quân rồi. Tạm thời tại hạ phải cắt đi chiếc bóng đeo bám theo mình. May ra Thẩm Thành Thông tiền bối mới thổ lộ bí mật đó.

Thủy Điệp nhìn chàng. Nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi của nàng.

Thủy Điệp nhỏ nhẹ nói:

- Thủy Điệp tạm thời cách ly với Hàn công tử.

Nàng bước ra vòm cửa. Thạch môn dịch chuyển đóng lại nhưng vẫn không cắt được sợi kim thừng nối Thiếu Quân với Thủy Điệp.

Thiếu Quân nhìn lại Thấm Thành Thông:

- Tiền bối chính là Thấm đại hiệp chứ?

Thấm Thành Thông vẫn giữ thái độ im lặng, chỉ lấy mắt nhìn Thiếu Quân. Thiếu Quân quan sát Thấm Thành Thông một lúc, chàng nghĩ rằng: "Vị tôn giá này mới đúng là Thấm Thành Thông thật đây. Khi nào thấy đồng kim băng, Thấm tôn giá mới nói bí mật mà người đang giữ".

Thiếu Quân lưỡng lự nghĩ tiếp: "Nhưng nếu vị tiền bối này không phải là Thấm Thành Thông thì sao nhỉ. Nếu không phải Thấm Thành Thông thì mạng mình chắc chắn vùi trong vùng đất quỷ Đông Xưởng này. Nhưng nếu không giao đồng kim băng ra... Minh giữ nó cũng chẳng ích gì".

Thiếu Quân suy nghĩ một lúc rồi quyết định lấy đồng kim băng, mắt của Thấm Thành Thông sáng hẳn lên.

Lão nắm cứng đồng kim băng nhìn Thiếu Quân. Lão nhìn chàng gần như không chớp mắt mà lại muốn thâm tóm nhân dạng Thiếu Quân vào hai con ngươi sáng quắc của mình.

Thấm Thành Thông từ từ thở ra rồi trả lại đồng kim băng lại cho Thiếu Quân. Thiếu Quân nhìn lão miễn cưỡng nói:

- Thấm tiền bối có điều gì muốn nói với văn bối?

Thấm Thành Thông nhìn chàng một lúc rồi nhỏ nhẹ lên tiếng.

- Hàn Nguyên Chương lão nhân có khỏe không?

Thiếu Quân hơi bất ngờ khi nghe Thấm Thành Thông nhắc đến tục danh của cha mình. Chàng vồn vã hỏi:

- Thấm tiền bối biết lão nhân gia?

- Hàn công tử có nét hao hao giống Hàn lão nhân.

Thiếu Quân đảo mắt nhìn quanh rồi nhỏ giọng thuật lại tất cả những chuyện xảy với Hàn gia và với mình. Nghe chàng thuật xong, Thấm Thành Thông nghiêm giọng nói:

- Nếu như Hàn thiếu gia biết bí mật này mà không giữ được thì phải tự kết liễu cuộc sống của mình đó.

Thiếu Quân gật đầu:

- Văn bối hứa.

Thẩm Thành Thông nhìn chàng trang trọng nói:

- Thẩm gia đã bị Tử Lệnh Kỳ Đoàn Cam và Lục Cấn tàn sát, chủ đích để đoạt bí mật của Sát Tử lệnh võ lâm của Thiên Ma Tôn Giả. Lão phu đã ôm đứa con bé gái đến gửi vào nhà Hàn gia và được Hàn gia tiếp nhận. Để tránh đại họa giáng xuống Hàn gia, lão phu phải lên đường đi ngay trong hôm đó với hy vọng tìm được cao nhân trả hận cho họ Thẩm, nhưng cuối cùng lão phu rơi vào tay của Lục Cấn. Lão đại ma đầu Lục Cấn muốn độc bá võ lâm đầu tót giang sơn thiên hạ.

Thiếu Quân cướp lời lão Thẩm:

- Văn bối biết. Không chỉ có Lục Cấn mà có cả Tử Lệnh Kỳ Đoàn Cam. Hiện giờ y đã là Thông Thiên giáo chủ sau khi luyện thành võ công trong Kim Y Tăng Bào. Để khắc lại Thông Thiên giáo chủ, Thiếu Quân cần có Sát Tử lệnh.

- Bí mật trong tay đứa bé gái mà lão phu đã gửi đến Hàn gia.

- Lúc bấy giờ văn bối còn nhỏ, đâu biết bé gái mà tiền bối đưa đến Hàn gia là ai.

- Đứa bé đó được Hàn Nguyên Chương lão nhân gia đặt tên là Ý Thu.

Thiếu Quân há hốc miệng:

- Ý Thu...

Chàng nhìn sững Thẩm Thành Thông nghiêm giọng nói:

- Văn bối biết Ý Thu... Nhưng tiền bối... Ý Thu hẳn không biết mình đang giữ bí mật Sát Tử lệnh kỳ.

Thẩm Thành Thông gật đầu:

- Ý Thu lúc đó còn nhỏ, đâu biết được. Nhưng lão phu biết, nếu như gặp Ý Thu... Hàn thiếu gia dùng máu thoa lên lưng Ý Thu sẽ thấy được bút tự hoặc chỗ cất giấu Sát Tử lệnh.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Văn bối sẽ tìm Ý Thu.

Thẩm Thành Thông nắm tay Thiếu Quân:

- Hàn thiếu gia... Lão phu gửi Ý Thu cho thiếu gia.

Thiếu Quân gật đầu.

Thẩm Thành Thông nói tiếp:

- Đồng kim bảng là chìa khóa mở bí thất để Sát Tử lệnh. Không có nó, thiếu gia không vào được bí thất.

Thiếu Quân trả đồng kim bảng trở lại ống giày. Chàng nhìn Thẩm Thành Thông nói:

- Thẩm tiền bối, cố gắng chịu đựng thêm một thời gian nữa, nhất định Thiếu Quân sẽ quay trở lại đưa Thẩm tiền bối rời khỏi đây.

- Đừng lo cho lão... Lão đã quen rồi, thậm chí cơ thể Thẩm Thành Thông không còn cảm nhận được cái đau do những cực hình mà Lục Cấn ban phát.

Lão nắm tay Thiếu Quân:

- Bảo trọng.

- Văn bối tự bảo trọng được.

- Ta không nghĩ người đem đồng kim bảng đến gặp ta lại là Hàn thiếu gia, hậu nhân của tri kỷ Hàn Nguyên Chương lão huynh.

Lão nói rồi từ từ nở nụ cười rạng rỡ.

Thiếu Quân nhìn lão gượng cười đáp lại.

Thẩm Thành Thông nói:

- Lão phu quay vào đây.

Nói rồi lão liền trở lại gian biệt lao của mình.

Thiếu Quân nhìn theo sau lưng Thẩm Thành Thông nghĩ thầm: "Nhất định văn bối sẽ quay trở lại đưa tiền bối ra khỏi đây".

Chàng giật nhẹ sợi kim thừng. Thạch môn lại dịch chuyển, Thủy Điệp bước vào:

- Thẩm Thành Thông lão quý thổ lộ với Hàn công tử chứ?

- Đúng như tại hạ nói, chỉ cần không có mặt Thủy Điệp cô nương thì Thẩm tiền bối thổ lộ bí mật chẳng một chút e dè.

Thiếu Quân vừa nói vừa rảo bước đi. Thủy Điệp nói gót theo chàng. Hai người theo mật đạo quay trở lên tòa biệt lâu. Lên tới gian biệt sảnh, Thủy Điệp hỏi Thiếu Quân:

- Thế lão Thẩm đã nói những gì với công tử?

- Tất nhiên là bí mật Sát Tử lệnh của Thiên Ma Tôn Giả.

Thủy Điệp lưỡng lự rồi nói:

- Hàn công tử hãy nói cho Thủy Điệp biết, lão đã nói gì?

Thiếu Quân tròn mắt nhìn nàng. Tiếp nhận ánh mắt của Thiếu Quân, Thủy Điệp vô cùng bối rối. Nàng miễn cưỡng nói:

- Sao công tử lại nhìn Thủy Điệp bằng ánh mắt đó?
- Tại hạ lạ...
- Công tử lạ gì?
- Thủy Điệp cô nương không thấy cái lạ của mình sao?

Nàng lắc đầu:

- Thủy Điệp không biết.

- Chuyện quan trọng như vậy mà Thủy Điệp cô nương lại muốn tại hạ thổ lộ cho cô nương. Nếu tại hạ thổ lộ cho cô nương, mà chuyện lại đến tai một đệ tam nhân khác thì Lục đại nhân sẽ xử như thế nào đây? Thủy Điệp cô nương có gánh vác thay cho Thiếu Quân không?

Thủy Điệp im lặng không đáp lời Thiếu Quân.

Thiếu Quân giả lả nói tiếp:

- Ngày mai tại hạ sẽ tự mình trình tấu với Lục đại nhân. Đã bao nhiêu năm đại nhân chờ đợi được, chờ thêm một khoảng thời gian ngắn nữa cũng không sao, còn bây giờ...

Thủy Điệp nhìn chàng:

- Bây giờ thì sao?
- Tại hạ muốn tự thưởng cho mình.
- Công tử muốn tự thưởng cho mình?

Thiếu Quân gật đầu:

- Thường ta làm việc gì được thì hay tự thưởng cho mình lắm. Thủy Điệp cô nương không muốn đi cùng với Thiếu Quân thì chỉ còn mỗi một cách duy nhất là cởi sợi dây thừng này ra thôi.

Thủy Điệp lắc đầu:

- Sợi kim thừng này không ai cởi được đâu...

- Thế thì Thủy Điệp cô nương đành phải theo tại hạ rồi. Cho dù Thủy Điệp cô nương không muốn.

- Dù muốn hay không thì Thủy Điệp phải theo công tử. Vậy Hàn công tử định đi đâu, tự thưởng cho mình cái gì?

Nhìn Thủy Điệp, Thiếu Quân điểm nụ cười mỉm:

- Thủy Điệp cô nương không ngại theo Thiếu Quân à?

Thủy Điệp gật đầu.

Thiếu Quân nhìn vào mắt nàng, từ tốn nói:

- Trước đây ở Hàm Đan, tại hạ vốn là một gã công tử phóng đảng thích du lãm tới những kỹ lâu, nên được người ta phát cho cái danh Ngọc Diện Kim Tài Công Tử. Thời gian gần đây, vì bao sự biến đến với tại hạ, nên không đến kỹ lâu tìm lại những lạc thú hồi đó của mình. Nay tại hạ có ý đến kỹ lâu đó. Thủy Điệp cô nương hẳn không muốn đến kỹ lâu chứ?

- Hàn công tử đi đâu, Thủy Điệp đi đó.

Thiếu Quân nhún vai.

- Nếu cô nương không ngại thì chúng ta đi.

- o O o -